

ske simpelt ikke tid til den nødvendige forskning, da 50 pct. af arbejdstiden går til undervisning og 10 pct. til administration. Hertil kommer den frihed som det videnskabelige personale har til at vælge forskningssemner.

Politikerne kan måske hjælpe på kapacitetsmanglen i de offentlige forskningssteder ved i højere grad at støtte projektbevillinger til institutterne, således at man kan ansætte personale, der heltids kan beskæftige sig med industrirelevant forskning. Styrelsen for teknisk udvikling i Sverige arbejder med et sådant system, og der foregår megen interessant forskning, som er finansieret på denne måde.

2. Da der sandsynligvis ikke eksisterer noget forskningsmæssigt forspring er det meget lidt politikerne kan gøre for øjeblikket, udover det lige foreslåede, der først vil kunne give resultat om en tre-fire år.
3. Dette spørgsmål har jeg allerede besvaret, og hvad angår kontraktforskningsreglerne mener jeg, at de for DtH's vedkommende er tilfredsstillende. Det afgørende er, at forskerne kan fratage rettighederne til eventuelle opfindelser, som tilhører rekvirenten.
Bestemmelsen i loven om arbejdstagers opfindelser om at lærere og andet personale ved universiteter og højere læreanstalter har den fulde ret til de af dem gjorte opfindelser kan måske virke lidt luksuriøs, når man tager i betragtning at opfindelserne kan gøres i arbejdstiden og under udnyttelse af faciliteter, som det offentlige har betalt. Såvidt jeg ved, er en sådan bestemmelse unik for de skandinaviske lande, og man burde måske overveje en lovændring, der medfører at retten til opfindelser tilfalder staten.
4. Industrien suger efter min opfattelse tilstrækkeligt til sig i de internationale forskningsorganisationer, Danmark er med i. Kontrakter og udveksling af forskere, og know-how er noget vanskeligt at realisere, idet den biotekniske industri i høj grad er baseret på know-how, som det er svært at beskytte, og som derfor må bevares som fabrikshemmeligheder. Det må heller ikke glemmes, at industrien meget nøje følger udviklingen i andre

lande inden for deres eget område og konstant er på udkik efter nye produktideer. På NOVO er der organiseret en særlig gruppe til behandling af nye produktideer.

R. V. Relsted (JTAS):

Til de spørgsmål, der ønskes belyst, skal jeg fremsætte følgende kommentarer.

Spørgsmål 1 og 2:

Det er mit indtryk, at de offentlige forskningssteder sjældent selv skaber teknologiske forspring der kan udnyttes af industrien. Derimod kan de i samarbejde med industrien nu og da præstere mirakler.

Jeg skal nævne, at Elektromagnetisk Institut på DtH sammen med Nordisk Kabel og Traadfabrikker, der var så heldig at have en erhvervsforsker, der havde kendskab til silicium fra arbejde på Haldor Topsøes siliciumfabrik, selvstændigt udviklede et glasfiberkabel, der er fuldt på højde med, hvad man kan fremstille andetsteds i verden.

NKT og JTAS blev enige om, at NKT skulle bygge en fabrik og at JTAS skulle af-tage tre års produktion fra denne fabrik. Fordelen ved glasfiberkabel er, at det i fuld produktion er prisbilligt, ressourcebesparende og at det har en båndbredde, der tillader samtidig overføring af telefon-, data- og tv-signaler.

For at kunne udnytte kablet til kabel-tv-anvendelser startede JTAS et projekt om digital kabel-tv-overføring sammen med samme Elektromagnetisk Institut på DtH og en dansk elektronikfabrik, og man planlagde at afprøve det nye system over 14 km. kombineret telefon- og kabel-tv-kabel i Aarhus til Skåde Antenneforening. Man søgte om dispensation til at transportere tv-signaler på nævnte lysleder-kabel til antenneforeningen, så vi kunne få praktisk erfaring med det digitale system.

Nu ville skæbnen, at vi i trekantssamarbejdet fik mere held med vort første produkt, end vi i vor vildeste fantasi havde forestillet os, idet det viste sig, at dette produkt i sin første generation vakte opmærksomhed over hele verden og gav muligheder for eksport. Vi fik som bekendt nej på vor anmodning om dispensation, og vi gør os klart, at et forspring har vi højest i tre år. Det er den læng-